

Nowa ewangelizacja przez dzieła miłosierdzia

Na przykładzie parafii św. Józefa w Nisku

Ks. dr Marian Balicki - STALOWA WOLA

Ur. w 1952 r. w Dobkowicach. W I. 1967-1971 LO. w Radymnie. W I. 1971-79 WSD Przemyśl. Od r. 2008 duszpasterz i proboszcz parafii p.w. Świętego Floriana w Stalowej Woli. Doktorat uzyskał na Wydziale Teologii KUL w Lublinie, z teologii pastoralnej. Wykładowca w Wydziale Zamiejscowym Nauk o Społeczeństwie KUL w Stalowej Woli oraz Politechnice Radomskiej w Radomiu. Zajęcia z zakresu literatury regionalnej i ludowej, etyki. Prowadzi badania w zakresie sztuki sakralnej, grup pastoralnych, katolickiej nauki społecznej, literatury i poezji polskiej. Autor kilku artykułów naukowych i czterech publikacji książkowych. Autor dziesięciu tomików poezji o szerokiej tematyce religijnej.

WSTĘP

Kościół jest świadomy swej ewangelizacyjnej misji we współczesnym świecie, związanej z procesem wcielania Ewangelii i promowanych przez nią uniwersalnych wartości i norm moralnych, do kultury poszczególnych narodów. Proces ewangelizacji jest złożony i zróżnicowany. Podstawowym zadaniem Kościoła jest głoszenie Dobrej Nowiny przez słowa i czyny miłosierdzia. To zadanie zlecił Chrystus swoim uczniom „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody” oraz „Bądźcie miłosierni jak Ojciec Wasz jest miłosierny”. Realizacja tego zadania spoczywa na wszystkich członkach Kościoła. Ale szczególnym miejscem jej realizacji jest parafia. W pracy dokonana będzie analiza źródeł idei Miłosierdzia Bożego i nowej ewangelizacji pod kątem sposobu oraz konieczności przekazu i dokonania powszechnej recepcji prawdy o Miłosierdziu Bożym, praktyki idei Miłosierdzia Bożego, szerzonej w ramach nowej ewangelizacji, tzn. nastąpi ukazanie idei Miłosierdzia Bożego jako przedmiotu

(treści) nowej ewangelizacji i pełnienia zarówno przez tę ideę, jak i ewangelizację roli środka zaradczego na zagrożenia człowieka. Opracowanie niniejsze ukazuje, jak w parafii św. Józefa w Nisku jest prowadzona ewangelizacja przez dzieła miłosierdzia¹.

1. WSPÓLNOTY EWANGELIZUJĄCE

a/. Parafialny Zespół Caritas

Parafialny Zespół Caritas w Nisku, powstał w grudniu 1945r. W okresie powojennym organizował wiele akcji dobroczynnych m.in. prowadził kuchnie dla ubogich i sklepik. „Tygodnie Miłosierdzia” gromadziły ludzi starszych i ubogich na modlitwie i wspólnych posiłkach. Potrzeby były ogromne. Bieda tego czasu wyzwała ofiarność i zaangażowanie wiernych². W roku 1946 oddano na cele Caritas i poświęcono dom przy ul. Sandomierskiej 3. Tu skupiała się działalność Zespołu. W latach pięćdziesiątych, rozwiązano Caritas Polska, również Parafialny Zespół Caritas w Nisku został rozwiązany, a dom

¹ B. Bylinowska. Droga św. Józefa. Sandomierz 2003, s. 96 - 100.

² Parafialny Zespół Caritas. Św. Święty Józefie Prowadź. Parafie niżańskie dawniej i dziś. Sandomierz 1996, s. 133.

zabrany przez Ludową Władzę. W parafii powstała Grupa Charytatywna, która, w ograniczonym zakresie, ze względu na prześladowania, realizowała dobroczynne cele Kościoła. Rozkwit jej działalności rozpoczyna się w 1991 r. po przemianach ustrojowych w Polsce.

W Diecezji Sandomierskiej, Biskup Ordynariusz, powołuje Caritas Diecezji Sandomierskiej³. W Statucie określa cele i zadania Caritas Diecezji Sandomierskiej, gdzie jest mowa, iż podstawowym celem CARITAS jest szerzenie oraz praktyczne realizowanie nauki Jezusa Chrystusa o miłosierdziu chrześcijańskim⁴. Ma to być szczególne głoszenie słowa Bożego, nie ustami, ale miłosiernym czynem i świadectwem życia. W listopadzie 1992 r. opiekunką została Stanisława Piędel, dyplomowana pielęgniarka, bardzo dobra organizatorka, która wraz z 17 osobami czynnie zaangażowała się w pracę charytatywną. 27 czerwca 1994 r. decyzją Dyrektora Caritas Diecezji Sandomierskiej, został na nowo powołany Parafialny Zespół Caritas w Nisku⁵.

Do Zarządu wybrano wówczas: Stanisławę Piędel jako przewodniczącą, Marię Wawro – zastępcę, Adelę Sawicką i Marię Wołoszyn – skarbniczki. Do Komisji Rewizyjnej weszli: Bolesław Socha, Halina Kotterba i Genowefa Kudyba. Zespół został podzielony na trzy kręgi: I – czynnie pracujący /27 osób/; II – /na wezwanie/. 32 osób/; III – wspomagający /ok. 40 osób/⁶. Dobroczynne dzieło Jezusa, dając świadectwo Jego zbawczej obecności, Zespół realizuje w wieloraki sposób.

b/. *Stacja Caritas.*

Dzięki staraniom Ks. Proboszcza i przychylności Dyrektora Caritas Diecezji Sandomierskiej, w Nisku powstała Stacja Caritas. „30 kwietnia 1995 r. odbyła się uroczystość oddania i poświęcenia Diecezjalnej Stacji Caritas w Nisku. Uczestniczyli w niej m.in.: dyrektor Caritas Diecezji Sandomierskiej ks. Marian Kondysar, burmistrz Miasta i Gminy Nisko p. Józef Bis, przewodnicząca Rady p. Bronisława Barć, miejscowi księża, radni, przedstawiciele Służby Zdrowia i różnych wspólnot parafialnych”⁷. Stacja znalazła pomieszczenia w budynku przy ul. Mickiewicza 4, naprzeciw kościoła. Wyremontowano je dzięki staraniom Zarządu Miasta i Gminy Nisko. Urządzono gabinet zabiegowy, biuro, łazienkę oraz pomieszczenie rehabilitacyjne. Bardzo dużo pracy włożyły wolontariuszki Parafialnego Zespołu Caritas. Stacja została wyposażona w dwie karetki ofiarowane przez Caritas Niemiec, oraz mnóstwo sprzętu rehabilitacyjnego i medycznego. Zostały zatrudnione dwie dyplomowane pielęgniarki, „które, przy pomocy służbowych samochodów będą docierały do swoich podopiecznych na terenie całego miasta i gminy”⁸.

c/. *Wspólnota Dzieci Niepełnosprawnych „Stokrotki”*

Wspólnota powstała 4.X. 1995 r. Po raz pierwszy spotkanie z dziećmi niepełnosprawnymi, o godz. 14.00/ sobota/. Zgłosiło się 12 dzieci z rodzicami. Dzieci o różnym upośledzeniu. Rodzice wyrazili chęć urządzania takich spotkań przynajmniej

³ Zob. Dekret Biskupa Sanomiarskiego z dnia 15. 09. 1992 r.

⁴ Statut Caritas Diecezji Sandomierskiej, & 2.

⁵ Zob. Kronika Caritas, T. I. s. 18.

⁶ Kronika Caritas T. I, s. 18.

⁷ Święty Józefie prowadź, s. 135.

⁸ M. Wawro. Dokąd Idziesz, 1995 nr 12. Zob. Kronika Parafii św. Józefa w Nisku. T. III, s. 22.

raz w miesiącu. Ustalono, że będą się odbywały w każdą ostatnią sobotę miesiąca o godz. 14.00⁹. W każdą więc ostatnią sobotę miesiąca, odbywają się spotkania modlitewno – formacyjne. Wspólnotę prowadzą Jacek Bajak i Krystyna Bilka wraz z gronem dorosłych i młodzieży. Dzieci bawią się wraz z młodzieżą a rodzice uczestniczą w pogadankach wychowawczych i wykładach. Spotkania kończą się wspólnym posiłkiem. Dla dzieci i ich rodzin, organizuje się, każdego roku, ogniska. Najczęściej w leśniczówce w Rudniku, którą kieruje leśniczy Jacek Bajak. Przy pieczeniu kiełbasek wypoczywają, bawią się i modlą. Wszystko przygotowuje Parafialny Zespół „Caritas”. 18.IX.1999 r. zorganizowano ognisko dla dzieci niepełnosprawnych. Podobnie jak na poprzednim ognisku, też na leśniczówce w Rudniku¹⁰. Dla dzieci niepełnosprawnych i ich rodziców organizowane są kolonie, wycieczki i inne formy wypoczynku.

d/. Oratorium

Oratorium jest odpowiedzią naszej parafii na zagrożenia, które niesie współczesny świat dla dzieci. Ma to szczególne znaczenie w takim mieście jak Nisko, gdzie panuje duże bezrobocie i wielu rodziców nie stać na zapewnienie swoim dzieciom właściwego wypoczynku i zorganizowania czasu wolnego w okresie wakacji. Dlatego w dniu 19.03.2001 r. dekretem proboszcza parafii św. Józefa Opiekuna Rodzin - Mariana Balickiego, powołano do życia Oratorium. W dekrecie tym czytamy: „Mając na względzie dobro duchowe dzieci, młodzieży i dorosłych naszego miasta, ustanawiam przy parafii i Sanktuarium św. Józefa Opiekuna

Rodzin - Oratorium św. Józefa. Oratorium będzie realizować program wychowawczy, opracowany przez Radę Programową, oparty na Ewangelii i nauce Kościoła, uwzględniający wszechstronny rozwój człowieka”¹¹. Słowo „Oratorium” oznacza najczęściej miejsce spotkania się modlitewnego, jednak tak jak robił to w swej działalności św. Filip Neri chcemy, aby formuła tego słowa znaczyła więcej. Św. Filip działając w XVI wieku organizował przebogate w swej różnorodności spotkania, gromadzące najróżniejszych ludzi w atmosferze spontanicznej radości, przyciągające zwolenników i wzbudzające w nich trwałe pragnienie bycia razem, wspólnie. Spotkania te nazwane zostały „Oratorium”. To słowo nie oznaczało tylko miejsca – ale zawierało w sobie wszystko, co składało się na ten niepowtarzalny sposób, atmosferę i charakter spotkań.

Nasze Oratorium starało się realizować idee św. Filipa. W sprawozdaniu z działalności Oratorium w roku 2002 czytamy: „Praca Oratorium z dziećmi i młodzieżą dorastającą w roku 2002 miała charakter profilaktyczny. Wysokie bezrobocie w naszym mieście, zubożenie bardzo wielu rodzin nie pozwoliły na wysłanie dzieci na kolonie. Oratorium, które umożliwiała dzieciom w ciągu całego roku spędzanie wolnego czasu w różnych wspólnotach dziecięco-młodzieżowych, w okresie jednego miesiąca wakacji tj. w lipcu otwarte było dla wszystkich dzieci bez względu na przynależność do działających tu wspólnot, by w ten sposób uchronić ich przed bezczynnością, tworzeniem lub kontaktem z istniejącymi grupami nieformalnymi, często będącymi już na „złej drodze”. Pomysł ten był dosłownym trafieniem

⁹ Zob. Kronika Caritas, T. I, s. 33; Święty Józefie prowadź. Sandomierz 1996, s. 135.

¹⁰ Kronika Caritas, T. I. s. 70. Zob. s. 58, 62, 66.

¹¹ Dekret proboszcza par. św. Józefa z dn. 19.03.2001 – Kronika Parafii, T. VI str. 84.

w „dziesiątkę”. Przez cały miesiąc Oratorium tętniło życiem. Zajęcia odbywały się od godz. 9 do 14. Dzieci, które pozostały w Nisku miały możliwość wartościowego spędzenia wolnego czasu. Dzień przebiegał wg. ramowego planu znanego dzieciom. Aby uniknąć monotonii w każdym kolejnym tygodniu dominował inny rodzaj zajęć i tak:

- I tydzień – zajęcia sportowe
- II tydzień – muzyka, śpiew
- III tydzień – plastyka
- IV tydzień – rytmika, taniec

O godz. 11 dzieci otrzymywały posiłek (drugie śniadanie). Atrakcyjność zajęć przyciągała dzieci. Miarą tej atrakcyjności był wzrost liczby dzieci uczestniczących w zajęciach – od 35 w pierwszych dniach, do 93 w ostatnich. Należy nadmienić, że każdy z uczestników mógł wybrać sobie zajęcia i przychodzić w odpowiednim tygodniu, a nawet dniu. W sumie blisko 200 dzieci skorzystało z różnych form zajęć pod kierunkiem animatorów z Ruchu „Światło-Życie” [...] i sióstr z naszej niżańskiej placówki sióstr Służebniczek Dębickich [...]. Prowadzenie zajęć przez starszą młodzież miało dodatkowy pożyteczny i wychowawczy wymiar. Przygotowana, na oazowych spotkaniach i szkoleniach, młodzież wykazała wiele inicjatywy, sprawiając radość swoim młodszym koleżankom i kolegom. Dzieci nie tylko bawiły się, śpiewały – choć te zajęcia dominowały – ale w formie atrakcyjnej zdobywały wiedzę przez konkursy np. o swoim mieście, wycieczki.

W ciągu czterech tygodni dzieci zwiedziły: Sanktuarium Maryjne w Janowie Lubelskim, miejsce walk o niepodległość ojczyzny – Porytowe Wzgórza, oryginalnie urządzonej świątyni w Łomotach,

Muzeum sztuki i budownictwa ludowego w Kolbuszowej, Leżajsk - ze szczególnym uwzględnieniem Sanktuarium Matki Bożej Pocieszenia, Zwierzyniec k. Zamościa.

Całością kierowała Bronisława Bylinowska. Lipcowa działalność to przykład koordynacji wielu środowisk dla dobra dzieci – ludzi działających społecznie jak młodzież z Ruchu „Światło-Życie”, członkowie PZ „Caritas” (przygotowanie posiłków), sióstr zakonnych, kierującej całością funkcjonowania placówki, samorządu gminnego, który niezbędne wydatki sfinansował, parafii udostępniającej pomieszczenia i korzystanie z koniecznych mediów. Dzięki tej współpracy, niewielkim kosztem można uchronić dzieci i młodzież przed wieloma zagrożeniami i wspierać rodzinę¹².

Jak widać z tego podsumowania już w pierwszym roku działalności Oratorium zaczęło spełniać założone cele i wypełniło także swoją misję ewangelizacyjną zbliżając młodych ludzi do Boga i pozwalając im owocnie spędzać wolny czas. Powołane przy sanktuarium św. Józefa oratorium jest jednym z nielicznych w naszym mieście miejsc, gdzie dzieci i młodzież w czasie wolnym mogą znaleźć miejsce na spotkanie, gdzie mogą wzrastać i wychowywać się w oparciu o chrześcijańskie wartości etyczne¹³.

2. FORMY APOSTOLSKIEGO PRZEPOWIADANIA

a/. Stała troska o chorych.

Każdy członek Zespołu ma pod opieką ludzi potrzebujących i chorych w swoim rejonie. Zna ich problemy, odwiedza ich, modli się z nimi w domach, wspomaga materialnie, robi zakupy, przygotowuje posiłki, załatwia leki, wzywa lekarzy, in-

¹² Sprawozdanie z działalności Oratorium za 2002 r. z dn. 6.01 2003.

¹³ Zob. „Dokąd idziesz?” IX-X 2002.

formuje kapłanów, by na I piątki zanosili Chrystusa w Eucharystii. I tak. Pani Stanisława Piędel opiekuje się staruszką Heleną Legutko, Krystyna Kruczkowska, starszym małżeństwem P. Sałdanami i staruszką Ireną. Mirecką, Zofia Koza opiekuje się obłożnie chorą Heleną Mirecką, Maria Wołoszyn Stefanią Woźniak, Anna Wór opiekuje się rodziną Kluków/ matka staruszka z dwoma, opóźnionymi w rozwoju, synami itp.¹⁴. Znając rodziny, mieszkające w pobliżu ich miejsca zamieszkania, wychodzą też z inicjatywą pomocy biednym, opuszczonym i rodzinom wielodzietnym.

Zespół Caritas pełni dyżury w biurze przy ul. Mickiewicza 4. Każdego dnia można przynieść ubrania, żywność itp., które przekazuje się bezdomnym i potrzebującym. Wprowadzono „Talony”, karteczki na określoną sumę, / np. 3 zł./¹⁵, które otrzymują bezdomni i nadużywający alkoholu, dzieci z rodzin patologicznych. Za to, w sklepie obok kościoła, mogą coś do jedzenia. Na koniec miesiąca, Caritas płaci za te produkty. „W roku 1995 wydaliśmy odzież na sumę 6214 zł. 90 gr. Korzystało z tej pomocy 477 osób wydano 372 talony żywnościowe”¹⁶.

b/. Pomoc doraźna.

Przed Świętami Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy, Zespół przygotowuje kilkakrotnie paczek żywnościowych dla dzieci,

rodzin wielodzietnych oraz dla chorych i samotnych w Domach Opieki, w Janowie Lubelskim i Stalowej Woli. /kaszę, mąkę, cukier, owoce, cukierki, modlitewniki, itp./ W roku 1994 przygotowano 960 paczek żywnościowych¹⁷, w roku 1995 – 865 paczek, w tym 250 dla dorosłych, 350 dla dzieci, 200 dla chorych w szpitalu, 65 dla więźniów¹⁸. W roku 1996 przygotowano 280 paczek dla dzieci, 200 dla starszych i chorych w domach. Również w szpitalu i w więzieniu obdarowano małymi paczuszkami¹⁹. W roku 1997 przygotowano 444 paczek²⁰. W roku 1999 - 300 paczek²¹. W roku 2000 - 320 paczek dla dzieci i starszych oraz małe paczuszki dla chorych w szpitalu i osadzonych w więzieniu²². W roku 1999, gdy upadły dwa największe zakłady przemysłowe, utworzono specjalny Fundusz „Rodzina w potrzebie”. Rodziny pracujące, na konto parafii, przekazują dobrowolne ofiary, które specjalna komisja rozdziela dla rodzin, które utraciły pracę i są w trudnej sytuacji materialnej. W roku 2002 pomoc otrzymało 52 rodziny, od 100 do 500 zł²³.

c/. Kolonie dla dzieci

Pierwsze kolonie dla dzieci z rodzin wielodzietnych, sierot, półsierot, zostały zorganizowane w Ośrodku w Gorzycach w dniach 3–19.08.1994 r. Pieniądze zbierano do puszek przed kościołem oraz od dobroczyńców. Uczestniczyło 120 dzieci.

¹⁴ Tamże, Kronika Caritas, T. I. s. 14 .

¹⁵ Tamże, s. 67.

¹⁶ Zob. tamże, s. 36.

¹⁷ Zob. tamże, s. 28.

¹⁸ Zob. tamże, s. 35.

¹⁹ Tamże, s. 52.

²⁰ Tamże, s. 64.

²¹ Tamże, s. 72.

²² Tamże, s. 86.

²³ Zob. Księga Funduszu, s. 3.

Cały personel gospodarczy i wychowawczy pracował bezinteresownie. Kierował nim ks. Adam Lechwar. „Kolonie były bardzo udane, dzieci wróciły zadowolone, rozśpiewane, uśmiechnięte”²⁴. Kolejne kolonie organizowano w Nasicznie, w Bieszczadach. W roku 1997 uczestniczyło 118 dzieci²⁵, nad morzem i w Nozdrzu, koło Dynowa. W roku 1998 urządzono tu pięć turnusów, uczestniczyło 220 dzieci. Od Ks. Proboszcza z Nozdrza, Parafialny Zespół Caritas, za zgodą Biskupa Przemyśkiego, wydzierżawił budynki starej plebani²⁶, wyremontował je, kosztem 30 tys. zł. dostosowując do potrzeb kolonii²⁷. Tu odbyło się największej liczby turnusów kolonijnych. Organizowano również turnusy kolonijne dla dzieci niepełnosprawnych i ich rodziców. W 1995 r. w Uhercach uczestniczyło 8 dzieci z rodzinami. W Nozdrzu zorganizowano 3 turnusy w latach 1998 - 2000. Uczestniczyło 70 dzieci niepełnosprawnych wraz z rodzinami. Łącznie zorganizowano 23 turnusy kolonijne w których uczestniczyło 2000 dzieci²⁸. W każdej kolonii, jako moderator, uczestniczył kapłan pracujący w parafii, bezinteresownie pomagała młodzież oazowa, członkowie Zespołu Caritas oraz bardzo wielu innych, bardzo ofiarnych ludzi. Bardziej zamożni, chętnie składali na te cele, ofiary pieniężne lub darowali różne produkty żywnościowe. Kolonie pozwalały dzieciom z rodzin ubogich, których liczba w mieście ciągle wzrasta, gdyż upadły dwa największe zakłady pracy, pięknie i radośnie spędzić wakacje.

d/. Dzień chorych

Każdego roku, na początku października, w Tygodniu Miłosierdzia, urządza się „Dzień Chorych”. Ludzi starszych i chorych zaprasza Ks. Proboszcz z amfony a także kierowane są imienne zaproszenia zanoszone do domów. Przywozi się ich samochodami do kościoła na specjalne nabożeństwo, Mszę św. i „Agapę”. Pomagają w tym rodziny chorych, oraz wierni z innych Wspólnot parafialnych²⁹. Chorzy przystępują do sakramentu pokuty, przyjmują Komunię św., otrzymują namaszczenie św. olejem lub błogosławieństwo ludzkie. Po nabożeństwie zapraszani są na „Agapę”, wspólny posiłek. W roku 1999 kronikarz Parafialnego Zespołu pisze: „Msza św. w intencji chorych zakończona błogosławieństwem każdego z osobna. Bardzo liczny udział chorych. W czasie Mszy św. chorzy biorą czynny udział: czytanie, psalm, dary i modlitwę wiernych. Po Mszy św. wspólna Agapa w domu parafialnym, liczny udział chorych i starszych, ponad 100 osób. Ponadto zaszczycił swoją obecnością Ks. Dyrektor Zygmunt Wandas. Chorzy otrzymali obrazki św. Józefa i foldery Sandomierskiej katedry. Wolontariuszki dostały koszulki z nadrukiem Caritasu. Potem zrobiono wspólne zdjęcie”³⁰. Do osób starszych i chorych, wolontariusze zanosili specjalny list z życzeniami od Ks. Proboszcza i Zespołu Caritas oraz słodycze i obrazki. W roku 1996, w setną rocznicę budowy kościoła w Nisku, wystosowano specjalny list: „Droga Siostrzo, Kochany Bracie. Pra-

²⁴ Kronika Caritas, T.I, s. 22.

²⁵ Zob. S. Piędel. Wakacyjna „Radość”. [W:] „Sztafeta”, nr 12/ 1997, wkładka samorządowa.

²⁶ Umowa dzierżawy. Arch. Caritas.

²⁷ Kronika Caritas, T.I, s. 65.

²⁸ Zob. Sprawozdanie Parafialnego Zespołu Caritas za 2001 r. Kronika Caritas, s. 92.

²⁹ Zob. Kronika Parafii, T. IV, s. 110; T. V, s. 2.

³⁰ Kronika Caritas, T. I, s. 70; zob. s. 3 – 7, 15, 25, 34, 49, 63, 85–86.

gniemy się dzielić z Tobą radością umiłowania nas przez Chrystusa, który oddał za nas Swoje życie. On stał się człowiekiem, dźwigał nasze boleści i umarł na krzyżu, aby dać nam życie. On jest z Tobą w każdym dniu, więc się nie lękaj. I my jesteśmy z Tobą sercem i modlitwą. Pomóż nam zbawiać świat. Módl się za Ojca Świętego, za kapłanów i za całą naszą parafię. To już sto lat przebywa Chrystus w naszej świątyni. Niech Cię Pan błogosławi i strzeże. Parafialny Zespół Caritas. Ks. Marian Balicki³¹.

Parafialny Zespół otrzymuje wiele podziękowań od ludzi starszych i chorych. Jedno z podziękowań napisała bardzo ciężko chora na serce parafianka: „To było wspaniałe. Pierwszy raz w życiu miałam okazję spotkać tylu miłych i bezinteresownych ludzi, którzy swą pracą i usposobieniem potrafią dać tyle innym. W obecnym świecie, zdominowanym przez pieniądź, tak niewiele trzeba, i aż tyle, by w bliźnim obudzić uczucie przyjaźni. Jestem może liryczne, ale tak usposobiło mnie to spotkanie. Pełne wzruszeń i wspomnień. Pełne atmosfery radości i wiary w szczerą obecność tam osób. Inaczej przez jego pryzmat widzę świat. Radosny jak to spotkanie, dobry jak życzenia składane sobie, bogaty jak przeżycie tego dnia. Żeby go takim zatrzymać. Żeby, jak w ten dzień, jedno małe wspomnienie zapalało w nas serdeczne nuty. Przynosiło radość i wzruszenie. Na długo zatrzymam we wdzięcznej pamięci całe grono ludzi „Caritas”. Pozostająca w głębokim szacunku Sylwia Maciej³².

e/ *Akcje diecezjalne.*

Parafialne Zespół Caritas bardzo chętnie i ofiarnie angażuje się w akcje diecezjalne i ogólnopolskie. Każdego roku przed Świętami Bożego narodzenia rozprowadza świece Caritas. Ofiary składane przez wiernych za tę świecę są przeznaczane dla biednych dzieci. Dwie trzecie oddawane jest do diecezji, zaś jedna trzecia zostaje w parafii. Przeznaczone są na obiady dla dzieci z rodzin wielodzietnych³³. Do dwóch Szkół Podstawowych i dwóch Gimnazjów, przekazano pieniądze na obiady dla kilku dzieci na cały rok³⁴. Na początku Wielkiego Postu, małym dzieciom rozdaje się skarbonki miłosierdzia.

Odmawiając sobie różnych łakoci, dzieci oszczędzają drobne grosiki, by je potem ofiarować dzieciom bardziej potrzebującym. To bardzo potrzebna akcja budząca u dzieci świadomość troski o ubogich i potrzebujących. Te ofiary przynoszą w wielką sobotę, by ze swojej skarbonki wysypać je do skarboxy miłosierdzia. Baranki wielkanocne są również rozprowadzane przez Zespół tuż przed Świętami. Ofiary są przekazywane na dobroczynne cele diecezjalne. Parafialny Zespół organizuje wieloraką pomoc dla Kościoła na Wschodzie. Dla parafii Manikowce na Ukrainie diec. Kamieniec Podolski, przekazano bardzo dużo różnych rzeczy potrzebnych do liturgii, jak i materiałów budowlanych na wykończenie budującego się kościoła. Kilka razy ekipy budowlane z parafii, pod kierownictwem p. Zygmunta Wojciechowskiego, wyjeżdżały by pracować przy budowie. Dla parafii w Żółtkwi ufundowano duże figury do szopki jak też wiele innych rzeczy: „Parafialny Zespół Caritas w Nisku, przekazuje nieodpłatnie jako „DAR SERCA DLA

³¹ Tamże wkładka, s. 35.

³² Podziękowanie. [w:] Kronika Caritas, T. I.

³³ Zob. Kronika Caritas, T. I s. 72.

³⁴ Zob. Kronika Caritas, T. I s. 66.

DZIECI” odzież, zabawki, kredki, zeszyty, słodycze, owoce, figurki do szopki. Dary te przewiezie Ksiądz Bazyli Pawełko³⁵. Podczas powodzi w sandomierskim Regionie, Zespół Caritas zbierał ofiary pieniężne dla powodzian do puszek przed kościołem i w biurze, jak również rzeczy potrzebne do życia i urzędzenia zalanych domów. Wszystko to przekazywano do diecezji lub bezpośrednio dla zalanych gmin.

PODSUMOWANIE

Warto na zakończenie przypomnieć, że Caritas jest to miłość oparta na braterstwie, mająca na celu podnosić oraz wspierać i akceptować wszystkich potrzebujących. To forma miłości z taką pomocą, która dostarczana jest w miarę możliwości dla wszystkich potrzebujących, podupadłych, ubogich oraz słabych. Caritas parafialna stanowi zasadnicze ogniwo i realizuje dzieła miłosierdzia w różnej formie. Jak podkreślał Jan Paweł II, nowa ewangelizacja⁵ jest odpowiedzią Kościoła na wyzwania obecnego czasu, z jego „blaskami i cieniami”. Program nowej ewangelizacji ma wielu adresatów. W pierwszym rzędzie jest nim Kościół katolicki, tzn. wspólnota ludzi ochrzczonych pod przewodnictwem swoich pasterzy, będący zarazem podmiotem nowej ewangelizacji². Z nową ewangelizacją organicznie związane jest obok procesu nawrócenia, także wychowanie oraz samowychowanie, któremu służy ustawiczna formacja dorosłych. Wychowanie w programie nowej ewangelizacji ma dążyć do ukształtowania dojrzałych chrześcijan, o głębokim życiu duchowym i moralnym, ale również odpowiedzialnych obywateli.

STRESZCZENIE

„Kościół jako rodzina Boża, powinien być dziś, tak jak wczoraj, miejscem wza-

jemnej pomocy i równocześnie miejscem gotowości do służenia wszystkim potrzebującym” (Benedykt XVI BJM 32). Ewangelizacja, główne zadanie Kościoła, jest realizowana na różne sposoby. Pierwszym i podstawowym sposobem jest świadectwo życia chrześcijańskiego (EN 41). Przejawia się ono przede wszystkim przez: obecność chrześcijańską, świadectwo dobrego przykładu, świadectwo słowa i świadectwo poświęcenia. To świadectwo czynienia miłosierdzia i poświęcenia dla innych znajduje konkretne miejsce i czas. Zespoły podejmują różne formy świadczenia miłosierdzia m.in.: stała troska o chorych i bezdomnych w ich domach, doraźna pomoc potrzebującym, organizowanie koloni dla dzieci z rodzin biednych, spotkań modlitewno - duszpasterskich dla ludzi starszych i chorych, aktywny udział w akcjach diecezjalnych.

SUMMARY

“The Church as God’s family should be today, like yesterday, a place of mutual help and a place at the same time prepared to serve the needy” (Benedict XVI BJM 32). Evangelisation, the main task of the Church, is implemented in different ways. The first and basic way is the witness of Christian life (EN 41). It manifests itself primarily by the presence of the Christian, witness by good example, witness of dedication. This witness of doing mercy and sacrifice for others is located in a specific place and time. Teams take different forms of charity, among others: a constant concern for the sick and homeless in their homes, emergency aid to the needy, organising camps for children from poor families, prayerful and pastoral meetings for the elderly and sick, active participation in diocesan actions.

³⁵ Kronika Caritas, T. I s. 91.